

திருச்சிற்றம்பலம்
திருநாவுக்கரசு நாயனார்
புராணம்

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்
ஆறுமுகநாவலரவர்கள்
செய்தது

வெளியீடு :

ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
அறக்கட்டளை

24, மாலைக்கட்டித் தெரு, சிதம்பரம்-608 001

பதிப்பு
உரிமையுடையது }

1986

விலை.
{ ரூ. 2-00

Pam 707

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

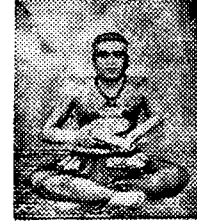
திருநாவுக்கரசுநாயனார் புராணம்

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

செய்தது

வெளியீடு

ஸ்ரீ ஆறுமுகஸ்ரீநாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
அறக்கட்டளை

24, மாலைக்கட்டித்தெரு சிதம்பரம் — 608 001

பதிப்பு }
உரிமையுடையது }

1986

விலை
ரூ. 2-00

நூல் பற்றிய விவரங்கள்

பெயர்: திருநாவுக்கரசநாயனார் புராணம்
(பெரியபுராண வசனத்தின் பகுதி)

ஆசிரியர் : யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பதிப்பு எண் : ஒன்று

பதிப்பு ஆண்டு : 1986

பக்கங்கள் : 40

அச்சிட்ட நூல் எண்ணிக்கை : 1000

விலை : ரூ. 2-00

அறங்காவலர் : தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்கள்

பதிப்பித்தது : ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சைவப்பிரகாச
வித்தியாசாலை அறக்கட்டளை, சிதம்பரம்

பதிப்பு உரிமையுடையது

நூல் கிடைக்குமிடங்கள்

1 ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
அறக்கட்டளை

24, மாலைக்கட்டித்தெரு சிதம்பரம்- 608 001

2 ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் வித்தியாநுபாலன அச்சகம்

25, தங்கசாலைத்தெரு சென்னை - 600 079

அச்சிட்டோர் : ஸ்ரீ வேலன் பிரஸ், சிதம்பரம்

முகவுரை

உலகில் தோன்றிய சமயங்களெல்லாம் மக்களிடம் தோன்றும் குறைகளைக் களைந்து, வாழ்க்கை முறைகளை நெறிப்படுத்தும் நோக்கங்கொண்டவை. இவற்றில் மிகவும் தோன்மை வாய்ந்த சமயமாகக் கருதப்படுவது சைவ சமயம், ஒரு காலத்தில் சைவசமயமும் அதன்வழி சிவ வழிபாடும் இந்தியநாடு முழுவதும் பரவி இருந்தன.

சைவசமயம் செழித்து வளர்ந்தோங்கியிருந்த காலம் பன்னிரு திருமுறை ஆசிரியர்கள் கர்வமாகிய கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு வரை என்பது திருமுறை ஆராய்ச்சிக் கலைஞர் பேராசிரியர் கலைமாமணி புலவர் திரு. க. வெள்ளவாரணனார் அவர்கள் கருத்தாகும். அப்போது நாட்டில் பக்திவெள்ளம் பெருக்கெடுத்து, எழுதுமறைகள் பல தோன்றின. சிவத் தொண்டர்கள் பலர் தோன்றி சிவத்தலங்களுக்குச் சென்று திருக்கோயில்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை இனிய எளிய தமிழ்ச்சொற்களால் பாடி வழிபட்டனர். திருநீற்றின் பெருமையையும் திருவைந்தெழுத்தின் வல்லமையையும் வலியுறுத்தி மக்களை சைவசமயத்தில் ஈடுபடச் செய்து இறையருள் பெறச்செய்தனர். அவர்கள் இயற்றிய தெய்வ மணங்கமழும் அப்பாடல்கள் பன்னிரு திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டன. இவை சமய நூல்கம மட்டுமல்லாமல் இலக்கியச் செறிவும், வரலாற்று உண்மைகளும், இசைநுணுக்கங்களும் நிறைந்தவை.

அன்பு நெறியில் வாழ்ந்து, சிவத்தொண்டில் உறுதியாக நின்று, சிவபரம்பொருளுக்கே தம்மை முழுவதுமாக ஈடுபடுத்திக்கொண்ட சிவனடியார்களின் வரலாறுகளை தெய்வநலஞ்சான்ற சேக்கிழார்நாயனார் பன்னிரண்டாம்

திருமுறையாகிய திருத்தொண்டர் புராணமெனும் பெரிய புராணத்தில் விளக்குகிறார். அப்பெரும்புராணம் 5276 செய்யுட்களைக்கொண்டது. இவற்றில் நமது நாயன்மார் கள் நால்வரில் 4,5,6,ஆம் திருமுறைகளை அருளிச்செய்த திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்தை 429 செய்யுட்களால் பாடிப் பரவுகிறார் சேக்கிழார் நாயனார்.

“பார்வாழத் திருவிதிப்பணி செய்து
பணிந்தேத்திப் பரவிச் செல்வார்”

என்று பெரியபுராணம் பேசும் திருநாவுக்கரசுநாயனாரின் புராணம் சமய தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்ற கொள்கையை உணர்வோடு தன்னலமற்று வலியுறுத்து வதாகும்.

கற்றோரும் மற்றோருமாகிய யாவருக்கும் எளிதே பயன்படும் பொருட்டு, இப்பெரியபுராணத்தை, அழகிய உரைநடையில் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் 1852ஆம் ஆண்டில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். அதில் காணப்படும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் புராணம் தனி நூலாக இப்போது சிதம்பரம் ஆறுமுகநாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை அறக்கட்டளையால் தனி நூலாக பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.

சைவப்பெருமக்கள் தேவாரம் பாடிய திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய அருள் !வரலாற்றைப் படித்துப் பயன் பெற வேண்டும்; பெரியபுராண மூலநூலைப் படித்தின்புறு வதற்கும் இறையருளைப் பெருவதற்கும் இந்நூல் தூண்டு கோலாக அமைய வேண்டுமென்பது அறக்கட்டளையின் நோக்கங்கள்.

சிதம்பரம் }
15—3—86 }

க. சுவாமிநாதன்
அறக்கட்டளைச் செயலாளர்

திருநாவுக்கரசுநாயனார் புராணம்

போற்றுதிரு வாழரில் வேளான் டொன்மைப்
பொருவில்சூறுக் கையரதிபர் புகழ னார்பான்
மாற்றருமன் பினிற்றிலக வதியா மாது
வந்துதித்த பின்புமரு ணீக்கி யாருந்
தோற்றியமண் சமயமுறு துயர நீங்கத்
துணைவரரு டரவந்த சூலை நோயாந்
பாற்றருநீ விடரெய்திப் பாடலிபுத் திரத்திற்
பாழியொழித் தரனதினைப் பதியில் வந்தார்.
வந்துதமக் கையரருளா னீறு சாத்தி
வண்டமிழா னேய்தீர்ந்து வாக்கின் மன்றாய்
வெந்தபொடி விடம்வேழம் வேலை நீந்தி
வியங்குலங் கொடியிடபம் விளங்கச் சாத்தி
யந்தமில்ப் பூதிமக னரவு மாற்றி
யருட்காசு பெற்றுமறை யடைப்பு நீக்கிப்
புந்திமகிழ்ந் தையாற்றிற் கயிலை கண்டு
பூம்புகலூ ரான்பாதம் பொருந்தி னாரே.

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே, திருவாழரிலே, வேளாளர் குலத்திலே, குறுக்கையர் குடியிலே, புகழனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மனைவியார் பெயர் மாதினியார். அம்மாதினியார் வயிற்றிலே திலகவதியார் என்கிற புத்திரி யார் பிறந்தார். அவர் பிறந்து சில வருஷஞ்சென்றபின், சைவசமயம் அபிவிருத்தியாகும்படி மருணீக்கியார் என் கின்ற புத்திரர் அவதரித்தார். அவருக்குத் தந்தையார்

உரிய பருவத்திலே வித்தியாரம்பஞ்செய்வித்தார். மருணீக்கியார், தந்தையாருக்குப் பெருமகிழ்ச்சியுண்டாகும்படி, பல கலைகளையுங் கிரமமாகக் கற்று வல்லவராயினார்.

திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டு வயசு ஆனபொழுது, அப்புக்ஷணர் மரபிற்கு ஒத்த மரபினையுடையவரும், சில பத்தியிலே சிறந்தவரும், இராஜாவிடத்தில் சேனாதிபதியாயுள்ளவருமாகிய கலிப்பகையார் என்பவர், அப்புக்ஷணரிடத்திலே சிலமுதியோர்களை அனுப்பி, திலகவதியாருக்குத் தமக்கும் மணம் பேசவித்தார். புக்ஷணர் அதற்கு இசைந்தமைகண்டு, அம்முதியோர்கள் மீண்டு சென்று, கலிப்பகையாருக்குத் தெரிவித்தார்கள். கலிப்பகையார் தாம் விவாகஞ்செய்தற்குமுன் தம்முடைய அரசனது ஆஞ்ஞையினாலே சேனையோடும் சில நாளிலே அவன் பகைஞராகிய வடதேசத்தரசரிருக்குமிடத்தைச் சேர்ந்து அவர்களோடு நெடுநாளயுத்தஞ்செய்தார். அங்கே அப்படி நிகழ்ந்தாலத்திலே இங்கே புக்ஷணர் தேகவியோகம் அடைந்தார். அப்பொழுது அவர்மனைவியராகிய மாதினியார் சுகமனஞ்செய்தார். அவர்கள் பிள்ளையாகிய திலகவதியாரும் மருணீக்கியாரும், சுற்றத்தார்களோடு மிக மனக்கவலையுற்று, சுற்றத்தாருள் அறிவால் அமைந்த பெரியோர்கள் ஒருவாறு தேற்றத் தேறி, தந்தை தாயர்களுக்குச் செய்யவேண்டும் அந்தியகருமங்களை முடித்தார்கள்,

இங்கே இப்படி நிகழ், அங்கே கலிப்பகையார் யுத்தகளத்திலே தம்முடைய பூதவுடம்பை விட்டுப் புக்ஷணம்பைப் பெற்றுக்கொண்டார். அந்தச் சமாசாரந் திலகவதியாருக்குச் செவிப்புலப்பட அவர் “என்னுடைய பிதாமாதாக்கள் என்னை அவருக்கு மணஞ்செய்துகொடுக்க உடன்பட்டிருந்தமையால், இவ்வயிர் அவருக்கே உரியது. ஆத

லால் இவ்வயிரை அவருயிரோடும் இசைவிப்பேன்” என்று சாவத்துணிந்தார். அது கண்ட மருணீக்கியார் வந்து அத்திலகவதியாருடைய இரண்டுபாதங்களிலும் விழுந்து அழுது “அடியேன் நம்முடைய பிதாமாதாக்கள் இறந்தபின்னும் உம்மையே அவர்களாகப் பாவித்துப் பூரிக்கலாம் என்றன்றோ உயிர்வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். அடியேனைத் தனியே கைவிட்டிறப்பீராயின், அடியேன் உமக்கு முன்னமே இறந்துவிடுவேன்” என்றார். திலகவதியார் அதைக்கேட்டு, தம்பியார் உயிரோடு இருக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையால் தமது கருத்தைத் தடுத்து உயிர்தாங்கி; வேறொருவரையும் விவாகஞ்செய்துகொள்ளாமல், சீவகாருண்ணியம் உள்ளவராகி, வீட்டிலே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்.

மருணீக்கியார் யாக்கை நிலையாமையையும் செல்வநிலையாமையையும் நினைந்து தருமஞ்செய்ய விரும்பி, அன்புடனே திரவியங்கலைச் செலவழித்து, அறச்சாலைகளையும் தண்ணீர்ப்பந்தர்களையும் அமைத்தார். சோலைகளை வைப்பித்தார்; குளங்களைத் தோண்டுவித்தார்; விருந்தினரை உபசரித்தார்; புலவர்களுக்குக் கனகமாரிபொழிந்தார். பிரபஞ்சவாழ்வினது அறித்தியத்துவத்தை அறிந்து இவ்வாழ்க்கையிலே புக்ஷணம் எல்லாவற்றையும் துறந்தார். எல்லாச் சமயங்களும் சர்ச்சமயம் இது என்று அறியுமறிவு அவருக்குத் தலைப்படவில்லை. அவர் பாடலிபுத்திரம் என்னும் நகரத்திற் சென்று, சமணர்களுடைய பள்ளியையடைந்து, அங்குள்ள சமணர்களுடைய போதனாசத்தியினாலே, அவர்கள் அநுட்டிக்கின்ற ஆருகதசமயமே முத்தியை அடைதற்குத் தகுந்த நெறியன்று துணிந்து, அந்தச்சமயத்திலே பிரவேசித்தார். பிரவேசித்த அம்மருணீக்கியார் அந்தச் சமணசமய நூல்களெல்லாவற்றையும் கற்று, அவைகளிலே மகாபாண்

டித்தியம் உடையராயினார். அதுகண்ட சமணர்கள் அவருக்குத் தருமசேனர் என்று பெயரிட்டு, அவரைத் தங்கள் மதாசாரியராகக்கொண்டு வழிப்பட்டார்கள். அவர் தமது வித்தியா சாமர்த்தியத்தினாலே பெளத்தர்களை வாதிலே வென்று புகழ் பெற்று, ஆருகத சமயாசாரியர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டராய் இருந்தார். அது நிற்க.

திருவாமூரிலே இருந்த திலகவதியார் சிவபெருமானிடத்திலே பத்தியிருந்து, சிவபுண்ணியங்கள் செய்ய விரும்பி கெடிலநதிக்கு வடகரையில் இருக்கின்ற திருவதிகைவீரட்டானம் என்னுந் திருப்பதியிற்சென்று பரமசிவனை வணங்கி, சிவசின்னங்களைத் தரித்து, தினந்தோறும் சூரியோதயத்துக்கு முன்னே திருக்கோயிலின் உள்ளும் புறமும் திருவலகிடுதல், கோமயத்தினாலே மெழுகுதல், திருநந்தன வணங்கிற் சென்று புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து திருமலை தொடுத்துச் சுவாமிக்கு சாத்தக்கொடுத்தல் முதலாகிய சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து வந்தார். செய்துவருநாளிலே, தம்முடைய தம்பியாராகிய மருணீக்கியாரா கபடமார்க்கமாகிய ஆருகதத்திலே பிரவேசித்தமையை நினைந்து, துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்தி, வீரட்டானேசுரரை வணங்கி, “சர்வாபிஷ்டவரதரே! தேவரீர் அடியேனை ஆட்கொள்பவர் என்பது சத்தியமாயின், தவமென்று சொல்லிப் பாயை இடுக்கித் தலையிறைத் பறித்தெறிந்துவிட்டு நின்று கொண்டே உண்கின்ற சமணர்களுடைய கபடமார்க்கமாகிய படுகுழிலே விழுந்த தடீயேனுடைய தம்பியை அதினின்றும் தூக்கிக் காப்பாற்றியருளல் வேண்டும்” என்று பலமுறை விண்ணப்பஞ்செய்தார். பரமசிவன் திலகவதியாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “தபோதனியே! நீ உன் மனக்கவலையை ஒழி. உன்னுடைய தம்பி துறவியாகி

நம்மை அடையும்பொருட்டுப் பூர்வசன்மத்திலே தவஞ்செய்திருக்கின்றான். அந்தத் தவத்திற் சிறிது வழுவற்றதினாலே அந்நிய மதத்திலே பிரவேசித்தான். இனி அவனைச் சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொள்வோம்” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

பரமசிவன் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடியே, அவருடைய திருவருளினாலே, தருமசேனருடைய வயிற்றிலே கொடிய சூலைநோய் உண்டாகிக் குடலைக் குடைதலுற்றது. அதனால் அவர் வருந்தி நடுக்கமுற்று சமண்பாழியறையில் விழுந்தார். தமக்குக் கைவந்த சமணசமய மந்திரோச்சாரணத்தால் தடுக்கவும், அச்சூலைநோய் தடைப்படாமல் மேற்கொண்டது. மேற்கொள்ளவே, சர்ப்பவிஷத் தலைக்கொண்டாற் போல மயங்கி மூர்ச்சை அடைந்தார். அது கண்ட சமணர் பலர் வந்து கூடி, “இந்தச் சூலைநோய்போலக் கொடிய நோய் முன்னொருபோதும் கண்டறியோம் இதற்கு யாது செய்வோம்” என்று துக்கமுற்று, பின் கமண்டலத்தில் இருக்கின்ற ஜலத்தை அபிமந்திரித்துக் குடிப்பித்தார்கள். அதனாலே தணியாமையால், மயிற் பீலிகொண்டு காலளவுத் தடவினார்கள். அதிலுந் தணியாமல், சூலைநோய், முன்னிலும், அதிகப்பட; தருமசேனர் அதைச் சகிக்கலாற்றாதவராய்த் துன்பப்பட்டார். சமணர்கள் அதுகண்டு “ஐயோ! இதற்கு நாம் யாது செய்வோம்” என்று மனங்கலங்கி, இந்நோயை நீக்குதற்கு நாம் வல்லமல்லேம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு, அவரைக் கைவிட்டுப் போயினார்கள். பின் தருமசேனர் தம்முடைய சகோதரியாராகிய திலகவதியாரை நினைந்து, அவரே தமக்கு உதவிசெய்ய வல்லார் எனத் துணிந்து, தம்முடைய சமாசாரத்தை அவருக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு, தம்முடைய பாகுகளை அவரிடத்துக்கு அனுப்

பினர். அப்பாகுகன் திருவதிகையிற்சென்று, அத்திலகவதியாரை ஒரு திருந்தவனத்துக்குச் சமீபத்திலே கண்டவணங்கி, “நான் உம்முடைய தம்பியார் ஏவலினால் இவ்விடத்துக்குவந்தேன்” என்று சொல்ல; திலகவதியார் “தம்பியாருக்கு யாதாயினும் தீங்கு உண்டா” என்றார். அதற்கு அவன் “ஆம்! அவர் கொடிய சூலைநோயினால் மிக வருந்துகின்றார். சமணர்களெல்லாரும் அந்நோயைத் தீர்த்தற்கு வன்மையின்மையால், அவரைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். அவர் அது கண்டு, என்னை நோக்கி, அந்தச் சமாசாரத்தைச் சகோதரியாராகிய உமக்குத் தெரிவித்து, தாம் உய்யும் நெறியைக் கேட்டுக் கொண்டு இரவிலே தம்மிடத்து வரும் பொருட்டு என்னை ஏவினர்” என்றான். திலகவதியார் “பதிதராகிய சமணர்களுடைய பள்ளிக்கு நான் வரேன். இதைத் தம்பிக்குச் சொல்லு” என்றார். அது கேட்ட பாகுகன் மீண்டு தருமசேனரிடத்திற்சென்று அதைத் தெரிவிக்க; தருமசேனர் “இனி இதற்கு யாது செய்வேன்” என்று சோகித்தார்.

அப்பொழுது சிவபெருமானுடைய திருவருள் கூடுதலால் “மருணீக்கியார் இந்தத்தூர்ச்சமயமாகிய ஆருகதமார்க்கப் பிரவேசத்தால் என்னை வருத்தும் இந்நோய் நீங்கும்படி, சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தை அநுட்டிக்கின்ற திலகவதியாருடைய திருவடிகளை அடைவேன்” என்று கருதினர். அக்கருத்துப் பிடித்தெழுப்ப எழுந்து, சமணர்களுடைய ஸ்தானத்தைக் கடந்து, உடுத்த பாயையும் உறியில் உற்ற கமண்டலத்தையும் மயிற்பீலியையும் நீக்கி வஸ்திரந்தரித்து, தமக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கைதந்து வருகின்றவர்களைப் பற்றிக் கொண்டு, ஒருவருங் காணாதபடி இரவிலே ஆருகதமார்க்கப் பிரவேசத்தால் தமக்குக் கிடைத்தவைகளில் சூலைநோய்

ஒன்றுமாத்திரம் உடன்றொடர, திருவதிகையிற்சென்று திலகவதியாருடைய திருமடத்தை, அடைந்து, அவருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, “நமது குலத்தார் செய்த தவப்பயனெல்லாம் திரண்டு ஒரு வடிவெடுத்தாற்போலும் அம்மே! அடியேன் கொடிய சூலை நோயைச் சகிக்கலாற்றாமையால், உம்மையே கதியென்று அடைந்தேன். இனித் தமியேன் உய்ந்து கரையேறும் வழியை அருளிச்செய்யும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, பாதத்திலே விழுந்து அயர்ந்தார். திலகவதியார் தம்பியாரை நோக்கி தமக்குச் சொட்பனத்திலே பரமசிவன் அருளிச்செய்தபடி முடித்ததை நினைந்து மனங்கசிந்துருகிக் கடவுளை அஞ்சலிசெய்து கொண்டு “அறியாமையினாலே பரசமயப்படுகுழியில் விழுந்து கொடுத்துயரத்தை அனுவிக்கின்ற தம்பியாரே! எழுந்திரும்” என்றார். தம்பியர் சூலைநோயுடன் நடுக்கமுற்று எழுந்து, அஞ்சலிசெய்தார். திலகவதியார் “இது பரமசிவனுடைய திருவருளே; தம்முடைய திருவடிகளையடைந்த மெய்யன்பர்களுக்கு இன்னருள்புரியும் அக்கடவுளையே வணங்கி அவருக்கே திருத்தொண்டு செய்யும்” என உபதேசித்தார். உடனே மருணீக்கியார் அவ்வுபதேசத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, வணங்கி நிற்க; திலகவதியார் திருவருளை நினைந்து, அவருக்கு விபூதியை ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதிக்கொடுத்தார். மருணீக்கியார் மிகுந்த ஆசையோடு வணங்கி, அவ்விபூதியை வாங்கி, சரீரமுழுவதிலும் அணிந்துகொண்டார்.

திலகவதியார் திருப்பள்ளியெழுச்சியிலே, திருவலகும் திருமெழுக்குத்தோண்டியும் எடுத்துக்கொண்டு, திருக்கோயிலுக்குத் தம்பியாரை அழைத்துக்கொண்டுபோனார். மருணீக்கியார் வீரட்டானேகரரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து சந்திதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று,

அவருடைய திருவருளிணுவே தமிழ்ச்செய்யுள் பாடுஞ் சத்தி உண்டாகப்பெற்று, தம்முடைய சூலைநோய் நீங்கும்பொருட்டும், பிற்காலத்திலே அன்போடு ஒதுகின்ற யாவருடைய துன்பமும் நீங்கும் பொருட்டும், சிவபெருமான்மேல் “கூற்று யினவாறு விலக்ககிலீர்” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளிஞர். உடனே சூலைநோய் நீங்கிற்று. அப்பொழுது மருணீக்கியார் தமக்கு உயிரையுந்தந்து முத்திநெறியையுந்தந்த சிவபெருமானுடைய திருவருளாகிய கடலில் அமிழ்ந்தி, திருமேனி முழுதிலும் உரோமாஞ்சங்கொள்ள, இரண்டு கண்ணினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, நிலத்திலே விழுந்து புரண்டு, “சமணசமயப் படுகுழியிலே விழுந்து எழுமாறு அறியாது மயங்கிய பாலியேன் சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைதலாகிய இந்தப் போள்பவாழ்வைப் பெறும்படிசெய்த சூலைநோய்க்கு என்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்வேன்” என்றார். இப்படி நிகழும்பொழுது, வீரட்டானேசுரருடைய திருவருளிணுவில் “நீ அற்புத சின்மய மதுரமாகிய தேவாரப்பதிகத்தைப் பாடினபடியால், உனக்கு நாவுக்கரசு என்னும் பெயரே சத்தலோகங்களினும்வழங்குக” என்று சமஸ்தருக்கும் ஒரு வியப்புத்தோன்றும் படி ஒரு அசரீரிவாக்கு ஆகாயத்திலே தோன்றிற்று. அதைக் கேட்ட திருநாவுக்கரசுநாயனார் “சிவபெருமான் இத்தனை நெடுங்காலமாகத் தம்மை நிந்தித்த சிறியேனுக்கு இந்தப் பெருவாழ்வைத் தந்தருளினாரே” என்று களி கூர்ந்து, அத்தன்மையனாகிய இராவணனுக்கு அருளிய கருணையின் மெய்த்தன்மையை அறிந்து துதிப்பதையே மேற்கொண்டு, வணங்கினார். “திருநாவுக்கரசுநாயனார் சமணசமயம் பொய்யமார்க்கம் என்பது யாவருக்கும் புலப்படும்படி சைவசமயத்திலே பிரவேசித்து அருள் பெற்றபடியால்

உலகம் உய்ந்தது உய்ந்தது” என்று சொல்லி திருவதிகையிலுள்ள சமஸ்த சனங்களும் களிப்புற்றுர்கள். திருநாவுக்கரசுநாயனார் மனம் வாக்குக்காயம் என்னுந் திரிகரணங்களாலும் திருத்தொண்டு செய்யவேண்டும் என்னும் ஆசை மிகுதவால் சிவசின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, தியானமரூவுணர்வும் தடையின்றி யெழுகின்ற துதிருபமாகிய வாசகமும் உழவாரப்பணிவிடையும் உடையராயினார். திலகவதியாரீ தம்முடைய வேண்டுகோளின்படி சிவபெருமான் தம்முடைய தம்பியாரை ஆட்கொண்ட பெருங் கருணைத்திறத்தை நினைந்து மகிழ்ந்து வணங்கினார்.

இந்தச் சமாசாரத்தைப் பாடலிபுத்திரத்தில் இருக்கின்ற சமணர்கள் கேள்வியுற்று, பொருமை கொண்டு; “மாறுபட்ட பலசமயங்களையும் வாதில் வென்று நமது சமயத்தை ஸ்தாபித்த தருமசேனர் தமக்கு வந்த சூலைநோய் இங்கே ஒருவராலும் நீங்காமையால் உய்யும் நெறியை நாடித் திருவதிகையிற்சென்று, முன்போலச் சைவத்திலே பிரவேசித்து, அந்நோய் நீங்கி உய்ந்துவிட்டார். இனி நமது “சமயம் அழிந்தது” அழிந்தது என்று துக்கித்து, தலையும் பீலியுந் தாழ ஓரிடத்திலே ஒருங்கு கூடினார்கள். கூடிய சமணர்கள் “தருமசேனருக்கு வந்த சூலைநோய் நம்மொருவராலும் நீங்காமல் சைவசமயப்பிரவேசத்தால் நீங்கிவிட்ட உண்மையை தம்முடைய அரசன் அறிந்தானாகில், நம்மேற் கோபங்கொண்டு, தானுஞ் சைவனாகி, நம்முடைய விருத்தியையும் தவிர்ப்பான். இனி இதற்கு யாது செய்வோம்” என்று சொல்லித் தங்களுள்ளே ஆலோசித்து வஞ்சனையாகிய ஒருபாயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, பல்லவராஜனுடைய நகரத்திற் சென்று, அரமனையினுள்ளே புகுந்து அவ்வரசனை நோக்கி, “மகாராஜாவே! எங்களெல்லாருக்குந்

தலைவராய் இருந்த தருமசேனர், தம்முடைய ககோதரியா ராகிய திலகவதியார் சைவசமயத்திலே நிற்கின்றபடியால் தாமும் அவர்போலாக விரும்பி, தமக்கு சூலைநாய் வந்த தாகக்காட்டி, அது நம்மாலே தீர்ந்திலது என்று அவரிடத் திற்சென்று, முன்போலச் சைவசமயத்திலே பிரவேசித்து, நம்முடைய கடவுளை நிந்தை செய்தனர்” என்று சொன்னார் கள். உடனே பல்லவராஜன் கோபங்கொண்டு, “இதற்கு யாது செய்யலாம்” என்றான். அதுகேட்ட சமணர்கள் “உத்தமமாகிய நமது சமயமகிமையைக் கெடுத்து உம் முடைய ஆஞ்ஞாயையுங் கடந்த அந்தத் தருமசேனரை நீர் அழைப்பித்துத் தண்டிக்கவேண்டும்” என்றார்கள். அப் பொழுது அரசன் மந்திரிமாரை நோக்கி, “இம்முனிவர் களாற் கட்டப்பட்ட தீயோனைப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங் கள்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தான்.

உடனே மந்திரிமார் சேனைகளோடு போய், திருவதி கையை அடைந்து, திருநாவுக்கரசு நாயனாரிடத்திற்கென்று “எங்கள் அரசன் இன்றைக்கு உம்மை அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி எங்களை அனுப்பினான். வாரும்” என்றார்கள். அது கேட்ட திருநாவுக்கரசுநாயனார் “நாமார்க்குங் குடியல் லோம்” என்னும் மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகத்தைப்பாடி “நாம் நீங்கள் அழைத்தபடியே வரக்கடவேமல்லேம்” என்றார். அதுகேட்ட மந்திரிமார்கள் அவரை வணங்கிப் பிரார்த்தித்து அழைக்க, “அவர் அடியேனுக்கு வரும் அபாயங்களுக்கெல்லாம் சிவபெருமான் இருக்கின்றார்” என்று போதற்கு உடன்பட்டார். அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு போய், அரசனெதிர் சென்று அறிவித்தார்கள். அரசன் அதைக்கேட்டு, பக்கத்திலிருந்த சமணர்களை நோக்கி; “இனி இவனுக்கு யாதுசெய்வோம்” என்று கேட்க; சமணர்கள்

‘நீற்றறையில் இடல்வேண்டும்’ என்றார்கள். அரசன் சமீபத் தில் நின்ற ஏவலாளர்களை நோக்கி, இவனை இவர்கள் சொல்லியபடியே செய்யுங்கள்” என்று ஆஞ்ஞாபிக்க; அவர் கள் அந்நாயனாரைச் சூட்டினையுடைய நீற்றறையினுள்ளே விட்டுக் கதவைப் பூட்டினார்கள். திருநாவுக்கரசுநாயனார் பரமசிவனுடைய திருவடி நிழலைத் தலைக்கொண்டு “சிவனடியார்களுக்கு இவ்வலகத்திலே துன்பம் வருவ துண்டோ” என்று அக்கடவுளைத் தியானித்து “மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்” என்னுந் திருக்குறுந் தொகையைப் பாடித் தொழுது கொண்டு, அந்த நீற்றறையினுள்ளே எழுந்தருளியிருந்தார். அந்நாயனார் சிவபெரு மானுடைய திருவடி நிழலாகப்பாவித்த அந்நீற்றறை வீணை கானமும் சந்திரனும் தென்றலும் இளவேனிலும் பொய்கையு ம்போலக் குளிர்ந்தது.

ஏழுநாட் சென்றபின், பல்லவராஜன் சமணர்களை அழைத்து, “நீற்றறையைத் திறந்து பாருங்கள்” என்று சொல்ல; அவர்கள் நீற்றறையைத்திறந்து நாயனார் யாதொரு ஊனமும் இன்றிக் களிப்புற்றிருத்தலைக் கண்டு, ஆச்சரிய மடைந்து, அரசனிடத்திற் சென்று, “அவன் முன்னே நம் முடைய சமயத்தில் இருந்து செய்த மந்திரசாதகத்தினாலே வேவாமற் பிழைத்துக்கொண்டான். இனி அவனுக்கு நஞ்சு மூட்டுவதே தரும்” என்றார்கள். அரசன் “அப்படியே செய் யுங்கள்” என்றுசொல்ல; அவர்கள் நாயனாருக்கு நஞ்சுகலந்த பாற்சோற்றை உண்ணக்கொடுத்தார்கள். நாயனார், அவர்க ளுடைய வஞ்சனையை அறிந்து, “நஞ்சை அமுதாகக் கொண்ட கடவுளுடைய அடியார்களுக்கு நஞ்சும் அமுதாம்” என்று, நஞ்சுகலந்த அந்தப்பாற்சோற்றை உண்டு இருந் தார். சமணர்கள் அதைக்கண்டு, “இவனுக்கு நஞ்சும்

அமுதமாயிற்று. இவ்விடத்திலே இவன் பிழைப்பானாகில் நமக்கெல்லாம் நாசமுண்டாகும்” என்று பயந்து, அரசு விடத்திற்பென்று, “நாம் நஞ்சைச் சோற்றிலே கலந்து உண்பித்தும், நம்முடையசமய நூல்களிலே சுற்றுக்கொண்ட மந்திரவலியிலே பிழைத்துவிட்டான். அவன் இறவா திருப்பானாகில், எங்கள் உயிரும் உம்முடைய அரசாட்சியும் நீங்குவது திடம்” என்றார்கள்.

அரசன் அதைக்கேட்டு, “இனி அவனைக்கொல்லுதற்கு, உபாயம் யாது” என்று கேட்க; சமணர்கள் “உம்முடைய யானையை அவனுக்கு எதிரே விடுவதே உபாயம்” என்றார்கள். அரசனும் அப்படிச் செய்யும்பொருட்டு ஆஞ்ஞாபிக்க; துஷ்டர்களாகிய சைனர்கள் நாயனருக்கு எதிரே யானையைக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். நாயனார் சிறிதும் பயமின்றி, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து, அவ்யானையை நோக்கி, “சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்” என்று திருப்பதிகமெடுத்து, திருப்பாட்டிறுதி தோறும் “கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நா — மஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை” என்று பாடியருளினார். யானையானது அந்நாயனரை வலஞ்செய்து, எதிராக நிலத்திலே தாழ்ந்து இறைஞ்சி எழுந்து அப்புறம் போக; அதன்மேலிருந்த பாகர்கள் அதனை அங்குசத்தினாலே குத்தித்திருப்பி அவரைக் கொல்லவேண்டும் என்கின்ற குறிப்பைச் காட்டினார்கள். அது அப்படிச் செய்யாமல், துதிகையினால் அவர்களை எடுத்து வீசிக்கொன்றுவிட்டு, வெவ்வேறிடங்களிலுள்ள சமணர்களைத் தேடித்தேடி ஓடி, அவர்களைத் தள்ளி மிதித்துக் கிழித்தெறிந்து கொண்டு, அந்நகரத்தில் உள்ளவர்களைல்லாரும் கலங்கும்படி அரசனுக்கு ஆகுலத்தை விளைவித்தது,

அவ்யானைக்குத் தப்பிய சமணர்களெல்லாரும் மான மழிந்து மயங்கி மனம் வருந்தி, அரசனையடைந்து, “தரும சேனன் நம்முடைய சமயநூல்களிலே சுற்றுக்கொண்ட மந்திரத்தின் பலத்தினாலே நாங்கள் விட்ட யானையைக் கொண்டே எங்கள் வலிமைச் சிதைத்தான்” என்று சொல்லிப் புலம்பினார்கள். அரசன் கோபங்கொண்டு, “இனி அவனுக்கு யாது செய்யவேண்டும்” என்று கேட்க; சமணர்கள் “அவனைக் கல்லோடு சேர்த்துக் கயிற்றினாலே கட்டிக் கடலிலே தள்ளவேண்டும்” என்றார்கள். அரசன் கொலைத் தொழில் செய்வோரைநோக்கி, “தருமசேனை காவலோடு கொண்டுபோய், ஒரு கல்லோடு சேர்த்துக் கயிற்றினாலே கட்டி ஒரு படகில் ஏற்றி, சமுத்திரத்திலே விழும்படி தள்ளிவிடுங்கள்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். கொலைத் தொழில் செய்வோர் அதைக்கேட்டு, சமணர்களும் உடன் செல்ல, அச்சஞ் சிறிதும்ல்லாத திருநாவுக்கரசுநாயனரைக் கொண்டுபோய், அரசன் சொல்லியபடியே கடலிலே தள்ளி விட்டுத் திரும்பினார்கள்.

சமுத்திரத்திலே தள்ளிவிடப்பட்ட திருநாவுக்கரசுநாயனார் “அடியேனுக்கு, யாது நிகழினும் நிகழுக. அடியேன் எம்பெருமானைத் தோத்திரம் பண்ணுவேன்” என்று நினைந்து, “சொற்றுணை வேதியன்” என்னும் நம்ச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைப் பாட; சமுத்திரத்திலே கல்லானது நாயனார் மேற்பக்கத்திலிருக்கத் தெப்பமாய் மிதந்தது. கட்டிய கயிறே அறுந்து போயிற்று. வருணபகவான் கல்லே சிவிகையாக அந்நாயனரைத் தாங்கிக் கொண்டு திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்னுஞ் சிவஸ்தலத்தின் பக்கத்திலே சேர்த்தான். நாயனார், அந்தத் திருப்பதியினின்றும் அரசர வென்னு மோசையுடன் தம்மை எதிர்கொண்டு சிவனடியார்

களோடு ஆலயத்திற்சென்று, சுவாமியை வணங்கி, "ஈன்றுருமாய்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு, அங்கே சில நாள் எழுந்தருளியிருந்தார்.

பின் திருவதிகை வீரட்டானேசுவரரைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்னும் பேராசையினால் அவ்விடத்தினின்றும் பிரஸ்தானமாகி, திருமானிகுழியையும் திருத்தினை நகரையும் வணங்கிக்கொண்டு, திருக்கெடிலநதியைக் கடந்து சென்றார். அந்நாயனார் சமணர்கள்செய்த இடர்களைத்தையும்ஜயித்து வருதலைக் கேள்வியுற்ற திருவதிகைவாசிகள் சமஸ்தரும் அவ்வரை மிக அலங்கரித்து, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க அவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்தார்கள். விபூதியை உத்தூளனஞ்செய்த திருமேனியையும் தாழ்வடத்தையும் சிவனுடைய திருவடிகளை மறவாத சிந்தையையும் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிகின்ற கண்களையும் திருப்பதிகங்கள் தோன்றுகின்ற திருவாயையுமுடைய நாயனார், தம்மைஎதிர்கொண்ட சனங்களோடு ஆலயத்திற் சென்று, சுவாமியை வணங்கி: "வெறிவிரவு கூவிளம்" என்னும் ஏழைத் திருத்தாண்ட சத்தை எடுத்து "ஏழையேனான், பண்டிகழ்ந்தவாரே" என்று பாடினார்.

நாயனார் வீரட்டானேசுவரர் மேலே பின்னும் பல திருப்பதிகங்களைப் பாடிப் பணி செய்து கொண்டிருக்கு நாளிலே சமணர்களுடைய துர்ப்போதனைக்கு இசைந்து தீங்கு செய்து கொண்டிருந்த பல்லவராஜன் அத்திருவதிகையிலே வந்து, நாயனாரை வணங்கி, சைவசமயத்திலே பிரவேசித்தான். சமணசமயம் பொய்யென்றும் சைவசமயமே மெய்யென்றும் அறிந்துகொண்ட காடவனென்பவனும் பாடலிபுத்திரத்திலிருந்த சமணருடைய பள்ளிகளையும் பாழிகளை

யும் இடித்து, அவைகளின் கற்களைத் திருவதிகையிலே கொண்டு வந்து, பரமசிவனுக்குக் குணதரவீச்சரம் என்னுங்கோயிலைக் காட்டினான்.

அந்நாட்களிலே திருநாவுக்கரசுநாயனார் சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றிற்குஞ் சென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம் பாடவிரும்பி, அவ்விடத்தினின்று நீங்கி, திருவெண்ணையநல்லூர், திருவாமாத்தூர், திருக்கோவலூர் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கிப் பதிகம் பாடிக்கொண்டு, பெண்ணைகடத்திற்சென்று திருத்தூங்கானைமாமென்னும் ஆலயத்திற் பிரவேசித்து, சுவாமியை வணங்கி, "சுவாமி! அடியேன் இழிவினையுடைய சமணசமயத் தொடக்குண்டு வருந்திய இத்தேகத்துடனே உயிர் வாழ்தற்குத் தரியேன். அடியேன் தரிக்கும்பொருட்டுத் தேவரீருடைய இலச்சினை* யாகிய சூலத்தையும் இடபத்தையும் அடியேன்மேற் பொறித்தருள வேண்டும்" என்னுங் கருத்தால் 'பொன்னூர் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்' என்னும் திருப்பதிகம் பாடினார். உடனே பரமசிவனுடைய திருவருளினால் ஒரு சிவபூதம். மற்றொருவருக்குந் தெரியாதபடி அவ்வாகீசருடைய திருத்தோளிலே சூலக்குறியையும் இடபக்குறியையும் பொறித்தது. நாயனார் தம்முடைய திருத்தோளிலே பொறிக்கப்பட்ட இலக்கினைகளைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து, திருவருளை நினைந்து கண்ணீர் சொரிய விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தார். அவர் அந்தஸ்தலத்தில் இருக்கின்ற நாளிலே திருவரத்துறைக்கும் திருமுதுகுன்றுக்கும் போய், சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, திருப்பதிகம் பாடி, கிழக்கே நிவாக்கை, யின் வழியாக நடந்து, சிதம்பரத்திலே சென்று, கனகசபை

*இலச்சினை-முத்திரை

யிலே ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்தருளுகின்றசபாநாயகரைத் தரிசித்து விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, இரண்டு கைகளும் சிரசின் மேலேறிக்குவிய, இரண்டு கண்ணினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பஞ்சொரிய, அக்கினியிற்பட்ட வெண்ணெய்போல மனங்கசிந்துருக, “என்று வந்தாய்” என்னுந் திருக்குறிப்போடு நிருத்தஞ்செய்கின்ற சுவாமியுடைய திருநயனத்தினின்றும் பொழிகின்ற திருவருளாலாகிய ஆனந்தமேலீட்டினாலே “கருநட்டகண்டை” என்னுந் திருவிருத்தமும் ‘பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன்’ என்னுந் திருநேரிசையும் பாடினார். அவர் சுவாமிதரிசனம் பண்ணி, திருக்கோயிற்றிரு முற்றத்தினும் திருவீதிகளினும் உழவாரப்பணி செய்து கொண்டு சிலநாள் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பொழுது “அன்னம் பாலிக்குந் தில்லைச்சிற றம்பலம்” என்னுந் திருக்குறுந்தொகை பாடினார். பின் திருவேட்களத்துக்குச் சென்று, சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம் பாடி, திருக்கழிப்பாலையை அடைந்து சுவாமிதரிசனஞ்செய்து, திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு, சிலநாள் அங்கே இருந்தார். பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, வழியிலே “பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்” என்று எடுத்து “அம்பலக் கூத்தனைத் - தினைத்த னைப்பொழு தும்மறந் துய்வனே” என்னுந் திருக்குறுந்தொகை பாடிக்கொண்டு சிதம்பரத்தை அடைந்து, “அரியானை யந்தணர்தஞ்சிந்தையானை” என்னும் பெரிய திருத்தாண்டகம் பாடிக் கொண்டு திருக்கோயிலிற் சென்று, சபாநாதரைத் தரிசித்து வணங்கி, “செஞ்சடைக் கற்றை முற்றத் தினநிலா வெறிக்கும்” என்னுந் திருநேரிசை பாடினார்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் அங்கே பாடற்றொண்டும் உழவாரத்தொண்டுஞ் செய்துகொண்டிருக்குநாளில், ஒருநாள், சீர்காழியிலே பரமசிவனது திருவருளினால் உமாதேவியாள்

நோன்பாலை ஊட்ட உண்டு வேதார்த்தங்களைத் தமிழிலே தேவாரமாகப் பாடியருளுகின்ற திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய மகிமையை அடியார்கள் சொல்லக் கேள்வியுற்று, அவருடைய திருவடிகளை வணங்கல்வேண்டும் என்னும் ஆசைமிகுதியினால், சபாநாயகரைத் தொழுது அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு, திருவீதியிலே அங்கப்பிரக்ஷிணஞ்செய்து; அத்திருப்பதியின் எல்லையைக் கடந்து, திருநாரையூரைப் பணிந்து பாடி, சீர்காழிக்குச் சமீபித்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் சீர்காழிக்குத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் வருதலைக்கேள்வியுற்று, அத்தியந்த ஆசையோடு அடியார்கள் பக்கத்திலே சூழ அவரை எதிர்கொண்டார். திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரிக்க அவர் தம்முடைய திருக்கரங்களினால் இவருடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்து எடுத்து, தாமும் அஞ்சலிசெய்து, “அப்பரே” என்றார். அதற்குத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் “அடியேன்” என்றார். அவ்விருவரும் தாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் காணப்பெற்றதனால் மிக மனமகிழ்ந்து ஆலயத்திற் சென்று, சுவாமியை வலங்கொண்டு நமஸ்கரித்து எழுந்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அப்பமூர்த்தியை நோக்கி, “அப்பரே! உம்முடைய சுவாமியைப் பாடும்” என்று சொல்ல, இவர் திருப்பதிகம் பாடி திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருடைய திருமடத்திற் சென்று, அவரோடு அளவளாவிப் பலநாள் இருந்தார்.

ஒருநாள் திருநாவுக்கரசுநாயனார் சோழமண்டலத்திலுள்ள சிவஸ்தலங்களெல்லாவற்றையும் வணங்கவேண்டும் என்று தமது திருவுள்ளத்தே தோன்றிய ஆசையைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து,

அவரோடும், திருக்கோலக்காவிற்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் பண்ணினார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தநாயனார் அவ்விடத்தினின்றும் மீண்டருளினார். அப்பமூர்த்தி திருக்கருப்பறியலார், திருப்புன்கூர், திருநீடுர், திருக்குறுக்கை, திருநின்றியூர், திருநனிபள்ளி முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, காவேரியாற்றின் இருகரைவழியாகவஞ்சென்று, திருச்செம்பொன்பள்ளி, திருமயிலாடுதுறை, திருத்துருத்தி, திருவேள்விக்குடி, திருவெதிர்கொள்பாடி, திருக்கோடிகா, திருவாவடுதுறை, திருவிடைமருதூர், திருநாகேச்சரம், திருப்பழையாறை என்கின்ற ஸ்தலங்களைப் பணிந்து பாடி, திருச்சத்திமுற்றத்தை அடைந்தார். அங்கே சுவாமி தரிசனஞ்செய்து “கோவாய் முடுகி யடுதிறற் கூற்றங்குமைப்ப தன்முன்—பூவா ரடிச்சுவ டென்மேற் பெறறித்துவை” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடவும்; பரமசிவன் “நல்லூருக்கு வா வா” என்று அருளிச்செய்தார். அப்பமூர்த்தி திருநல்லூரிலே சென்று, சுவாமியை வணங்கி எழுந்தார். எழும் பொழுது, சுவாமி “உன்னுடைய நினைப்பை முடிக்கின்றேம்” என்று சொல்லி தம்முடைய திருவடிகளை சிரகின்மேலே சூட்டியருளினார். அப்பமூர்த்தி “நினைந்துருகு மடியாரை” என்று திருத்தாண்டகமெடுத்து, திருப்பாட்டியுதிதோறும் “திருவடியென் றலைமேல் வைத்தார் நல்லூரெம் பெருமானார் நல்ல வாரே” என்று பாடியருளினார். இன்னுந் திருப்பதிகங்கள் பாடிக் கொண்டு, சிலநாள் அங்கிருந்தார். இருக்கு நாட்களிலே, திருக்கருகாவூர், திருவாவூர், திருப்பாலைத்துறை முதலாகிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய், சுவாமிதரிசனஞ்செய்து கொண்டு திருநல்லூருக்குத் திரும்பிவிடுவார்.

சிலநாட் சென்றபின், அப்பமூர்த்தி திருநல்லூரினின்றும் நீங்கி, திருப்பழனத்தை வணங்கிக்கொண்டு, திங்கனூரின் வழியாகச் சென்றார். செல்லும்பொழுது, அவ்வுரிலே அப்பூதியடிகளையனார் என்பவர் தம்முடைய புத்திரர் அருக்குத் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரைத் தரித்தும் தம்முடைய அன்னசத்திரம் கிணறு குளம் தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவற்றிலும் தனித்தனியே “இது திருநாவுக்கரசு நாயனாருடையது” என்று தீட்டியுமிருத்தலைக் கேள்வியுற்று அவருடைய வீட்டுக்கு எழுந்தருளினார். அப்பூதிநாயனார் அப்பமூர்த்தியைத் தம்முடைய மனைவியார் புத்திரர் முதலாயினரோடும் வணங்கி, அங்கே திருவழுது செய்யும்படி பிரார்த்தித்து, அதற்கு அந்நாயனார் உடன்பட்டது கண்டு, அழுது சமைப்பித்து, தமது புத்திரராகிய மூத்ததிருநாவுக்கரசை நோக்கி, “தோட்டத்திற் சென்று வாழைக்குருத்து அரிந்து கொண்டுவா” என்று சொல்லியனுப்பினார். அவர் விரைந்து வாழைக்குருத்து அரியப் புகுந்தபொழுது, ஒரு பாம்பு அவரைத் தீண்டிற்று. அதை அவர் பேணாமல், அப்பமூர்த்தி திருவழுது செய்யும்படி குருத்தை அரிந்து கொண்டு, விரைவிலே திரும்பிவந்து, விஷந்தலைக்கொள்கையால் மயக்கமடைந்து, வாழைக்குருத்தைத் தம்முடைய தாயார் கையிலே கொடுத்துவிட்டு, கீழே விழுந்து இறந்தார். அதுகண்டு, அப்பூதிநாயனாரும், அவர் மனைவியாரும், “ஐயோ! இனி நாயனார் திருவழுது செய்யாரே” என்று துக்கித்து, சுவத்தை மறைத்து வைத்து சிறிதுந் தடுமாற்றமின்றி அப்பமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, “சுவாமி! எழுந்து வந்து திருவழுது செய்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பமூர்த்தி அங்கு நிகழ்ந்த உண்மையைத் திருவருளினால் அறிந்துகொண்டு, அவர்களுடைய அன்பை

நினைந்து திருவருள் சுரந்து, சுவத்தைச் சிவாலயத்திற்முன் கொணர்வித்து “ஒன்றுகொலா மவர்சீந்தை” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளிஞர். உடனே அப்புத்திரர் உணர்வு பெற்று எழுந்தார். அப்பூதிநாயனார் தம்முடைய புத்திரர் பிழைத்ததைக்கண்டும், அதைக்குறித்துச் சந்தோஷி யாமல், அப்பழர்த்தி திருவமுது செய்யாதிருந்தமையைக் குறித்துத் துக்கித்து வருந்தினார். அவ்வருத்தத்தை நீக்கும் பொருட்டு, அப்பழர்த்தி அவருடைய வீட்டிற்கென்று, திருவமுது செய்து, அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். சில நாட்களென்றபின், திங்களுரின்னிறும் நீங்கி, திருப்பழனத் திற்குப் போய், சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, “சொன்மாலை பயில்கின்ற” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினார். அத்திருப் பதிகத்திலே அப்பூதிநாயனாரை “அழலோம்பு மப்பூதி குஞ்சிப்பூவாய் நின்றசேவடியாய்” எனச் சிறப்பித் தருளிஞர். அங்கே எழுந்தருளியிருக்கநாளிலே, திருச் சோற்றுத்துறை முதலாகிய ஸ்தலங்களுக்கும் போய் வருவார்.

வெகுநாட்களென்றபின் அப்பழர்த்தி திருநல்லூருக்குச் சென்று, சிலநாள் அங்கே வசித்து, பின் திருவாரூருக்குப் போகக் கருதி, அதனை நீங்கி, பழையாறை, திருவலஞ்சுழி கும்பகோணம், நாலூர், திருச்சேறை, திருக்குடவாயில், திரு நொய்யூர், திருவாஞ்சியம், பெருவேளூர், திருவிளமர் முதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாரூரை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டிருந் தார். ஒரு திருப்பதிகத்திலே, நமிநந்தியடிகள் நீரினால் விளக் கேற்றினமையைச் சிறப்பித்துப் பாடினார். அத்தக திருப் பதியில் இருக்கின்ற அரணெறியென்னும் ஆலபத்தையும

வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார். அங்கிருக்கு நாட்களிலே, திருவலிவலம், கீழ்வேளூர், கன்றப்பூர் என்னும் ஸ்தலங் களுக்கும் போய், திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு, அவ்விடத் திற்குத் திரும்பிவிட்டார். திருவாதிரை நகரத்திரத்திலே வீதிவிடங்கப்பெருமாளுடைய திருவிழாவை அடியார் களுடன் சேவித்து, மகிழ்ந்து இருந்தார். அந்நாட்களிலே திருப்புகலூருக்குப் போம்படி கருதி, திருவாரூரின்னிறும் நீங்கி, பல தலங்களையும் பணிந்து சென்றார். அந்நாளிலே திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருப்புகலூருக்கு வந்து சுவாமியதரிசனஞ் செய்துகொண்டு முருகநாயனருடைய திரு மடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருநாள் அப்பழர்த்தி திருவாரூரின்னிறும் திருப்புகலூரை நோக்கி, எழுந்தருளி வருகின்றார் என்று கேள்வியுற்று, அடியார் கூட்டத்தோடு சென்று, அவரை எதிர்கொண்டார். அப்பழர்த்தி திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரை வணங்க; திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனாரும் அப்பழர்த்தியை வணங்கி, “அப்பரே நீர் வரும் நாளிலே திருவாரூரிலே நடந்த பெருமையைச் சொல்லும்” என்றார். அப்பழர்த்தி திருவாதிரைச்சிறப்பை “முத்துவிதான மணிப்பொற்கவரி” என்னுந் திருப்பதி கத்தினாலே சொல்லியருளிஞர். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அதைக்கேட்டு, நான் திருவாரூருக்குப் போய் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டு இவ்விடத்திற்கு வரு வேன்” என்று சொல்லித் திருவாரூருக்கு எழுந்தருள; அப்ப ழுர்த்தி திருப்புகலூருக்கு வந்து சுவாமியதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டிருந்தார். திருச்செங்காட்டங்குடி திருநள்ளாறு, சாத்தமங்கை, திருமருகல் என்னுந் தலங்க ளுக்குப் போய்த் தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, திருப்புகலூருக் குத் திரும்பினார். சிலநாட் சென்றபின், திருஞானசம்பந்த

மூர்த்திநாயனார் திருவாரூரினின்றும் நீங்கி, திருப்புகலூருக்கு எழுந்தருளி வந்தார். அப்பமூர்த்தி அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்து, முருகநாயனருடைய திருமடத்தில் அவரோடும் எழுந்தருளியிருந்தார். இருக்குநாளிலே, சிறுத்தொண்டநாயனாரும், திருநீலநக்கநாயனாரும் அவர்களிடத்திற்கு வந்து, அவர்களோடு இருந்தார்கள்.

சிலநாளாயினபின். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும் அப்பமூர்த்தியும் திருப்புகலூரினின்றும் நீங்கி, திருநீலநக்கநாயனாரும் சிறுத்தொண்டநாயனாரும் முருகநாயனாரும் மற்றையடியார்கள் அநுமதிபெற்றுக் கொண்டு போய்விட திருவம்பர் என்னுந்தலத்தை அடைந்து வணங்கி, திருக்கடவூரிற்சென்று வீரட்டானேசுரரைப் பணிந்து, குங்குலியக்கலயநாயனாரால் அவருடைய திருமடத்திலே திருவமுது செய்விக்கப்பட்டு; திருக்கடவூர்மயானத்தையும் வணங்கி, திருவாக்கூர் முதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்து, திருவீழி மிழலையை அடைந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார்கள். சிலநாட்களின்மையின், மழையின்மையாலும் காவேரிப்பெருக்கு இன்மையாலும் பஞ்சம் உண்டாக; அதனால் உயிர்களெல்லாம் வருத்தமுற்றன. அக்காலத்திலே பரமசிவன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருக்கும் திருநாவுக்கரசுநாயனாருக்குந்தோன்றி “காலபேதத்தினாலே நீங்கள் மனவாட்டம் அடையீர்களாயினும், உங்களை வழிபடுகின்ற அடியார்களுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டு, நாம் உங்களுக்குப் படிக்காசு தருகின்றோம்” என்று திருவாய்மலர்ந்து, திருக்கோயிலின் கிழக்குப்பீடத்திலும் மேற்குப்பீடத்திலும், தினந்தோறும் படிக்காசுவைத்தருளினார். அவ்வடியார்களிருவரும் தாங்கள் பெற்ற படிக்காசுகளை அனுப்பிப் பண்டங்கள் வாங்குவித்து, அமுது

சமைப்பித்து, “சிவனடியார்கள் எல்லாரும் வந்து போசன பண்ணக்கடவர்கள்” என்று இரண்டு காலங்களினும் பறைசாற்றித் தெரிவித்து, அன்வமிட்டார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தாம் பரமசிவனுக்குக் குமாரராகையாலும் பாடற்றொண்டு மாத்திரஞ் செய்கையாலும் தாம் பெற்ற படிக்காசை வட்டங்கொடுத்து மாற்றப்பெற்றார். அப்பமூர்த்தியோ, தாம் அக்கடவனுக்கு அடியராகையாலும், பாடற்றொண்டோடும் கைத்தொண்டுஞ் செய்கையாலும், தாம் பெற்ற படிக்காசை வட்டங்கொடாது மாற்றப்பெற்றார். இவருடைய திருமடங்களினும், நாடோறுஞ் சிவனடியார்கள் போசனம் பண்ணி மகிழ்ந்திருக்குங் காலத்திலே, எங்கும் மழை பெய்து, தானிய முதலியவைகள் மிகவீணந்தமையால் பஞ்சம் நீங்கியது.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும், திருநாவுக்கரசுநாயனாரும் திருவீழிமிழலையினின்றும் நீங்கி, திருவாரூர்சியமுதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, வேதாரணியத்தை அடைந்து, ஆலயத்திலே பிரவேசித்து வலஞ்செய்து, வேதங்கள் அருசித்துத் திருக்காப்புச்செய்த அந்நாண்முதல் இந்நாள்வரைக்கும் அடைக்கப்பட்டே யிருக்கின்ற திருக்கதவுக்கு முன் வந்து, வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட அத்திருக்கதவை அடியார்கள் நீக்கப்பெறாமையினால் வேறோர் பக்கத்திலே ஓர் வாயிலிட்டு அதன்வழியே செல்கின்றார்கள் என்பதைக் கேட்டறிந்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அப்பமூர்த்தியை நோக்கி “அப்பரே! நாம் எப்படியும் சுவாமியை அபிமுகத்திருவாயில் வழியே சென்று தரிசிக்கவேண்டும். ஆதலால் இந்தத் திருக்கதவு திறக்கப்படும் பொருட்டு நீரே திருப்பதிகம்பாடும்” என்றார். அப்பமூர்த்தி “பண்ணினேர்மொழி

யாள்” என்னுந் திருப்பதிகத்தைக் கதவு திறக்கப்படும் பொருட்டுப் பாடி, அது திறக்கப்படாமல் தாழ்த்தது. அது கண்டு “இரக்கமொன்றிலீர்” என்று திருக்கடைக்காப்பிலே பாடி வணங்கினார். உடனே வேதாரணியேசுரருடைய திருவருளினாலே திருக்கதவு திறக்கப்பட்டது. அப்பொழுது நாயன்மாரிருவரும் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அடியார் ளெல்லாரும் ஆனந்தகோஷஞ்செய்தார்கள். நாயன்மாரி ருவரும் பேரின்பவெள்ளத்தில் அமிழ்ந்தி எழுந்து, உள்ளே புகுந்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, திருப்பதிகங்கள் பாடி அரிதில் வெளியே வந்தார்கள். அப்போது திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனரை நோக்கி, “சுவாமியுடைய திருவருளினாலே இந்தத்திருக்கதவு திறக் கப்பட்டும் அடைக்கப்பட்டும் என்றும் வழங்கும்பொருட்டு தேவரீர் இது அடைக்கப்படும்படி திருப்பதிகம் பாடியருளும்” என்றார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருப்பதிகத்திலே முதற்பாட்டுப் பாடிய மாத்திரத்திலே திருக்கதவு அடைக் கப்பட்டது. அது கண்டு, நாயன்மாரிருவரும் திருவருளை வியந்து களிப்புற்று வணங்கினார்கள். திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் தாம் எடுத்த திருப்பதிகத்தை முடித்தருளி னார். அன்று தொடுத்து அந்தத் திருக்கதவு திறத்தலும் அடைத்தலுமாகிய வழக்கம் என்றும் நிகழ்ந்தது. அங்கே நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்ட அடியார்களெல்லாரும் ஆச் சரியங்கொண்டு, உரோமாஞ்சுக்கொள்ள, கண்ணீர் சொரிய, நாயன்மாரிருவருடைய திருவடிகளிலும் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

நாயன்மாரிருவரும் திருமடத்தை அடைந்தபின், திருநாவுக்கரசுநாயனார், தாந் திருப்பதிகம் முழுவதும் பாடிய பின்னே திருக்கதவு திறந்த அருமையையும் திருஞான

சம்பந்தமூர்த்திநாயனார் முதற்பாட்டைப் பாடினவுடனே கூறவு அடைத்த எளிமையையும் நினைந்து, “சுவாமியுடைய திருவுள்ளம் இதுவென்று அறியமாட்டாமல் அயர்கின் றேன்” என்று கவன்று, மிக அஞ்சி, திருமடத்தில் ஒரு பக் கத்திலே போய், வேதாரணியேசுரருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு அருநித்திரை செய்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவரிடத்திற்குத் தொடர்ந்து வா” என்று அரு ளிச்செய்தார். அப்பமூர்த்தி,

“எங்கே யென்னை யிருந்திடந் தேடிக்கொண் டங்கே வந்தடை யாள மருளினார் தெங்கே தோன்றுந் திருவாய்மூர்ச் செல்வனு ரங்கே வாவென் றுபோன ரதென்கொலோ”

என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு எழுந்து, வேதாரணி யத்திலின்றும் புறப்பட்டு, விரைந்து போக; சுவாமி அவ ருக்கு முன்னைத்தாம் அவருக்கு முன் காட்டியருளிய திருக் கோலத்தோடும் நடந்தருளினார். நெடும்பொழுது பரமசிவ னுக்குப் பின்னைச்செல்கின்ற அப்பமூர்த்தி அவரைச் சமீ பிக்கப்பெற்றிலர். சுவாமி சமீபத்திலே காட்சி கொடுப்பவர் போல ஒரு திருக்கோயிலை எதிரே காண்பித்து, அதனுள்ளே புகுந்தருள; அப்பமூர்த்தியும் அவ்விடத்திலே விரைந்து தொடர்ந்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனரும் அப்ப மூர்த்தி திருவாய்மூருக்குப் போகின்றார் என்று கேள்வியுற்று வந்து சேர்ந்தார். அப்பமூர்த்தி சுவாமி மறைந்தமையைக் குறித்துத் துக்கித்து, “அடியார்களிற் சிறந்த திருஞானசம்ப பந்தமூர்த்திநாயனாரே திறக்கவேண்டும் என்பதை நினையா மல் திறந்து குற்றஞ்செய்த சிறியேனுக்கு ஒளிக்கலாம். ஒரு

திருப்பதிகத்தின் முதற்பாட்டாலேயே திருக்கதவை அடைப்பித்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் இங்கே வந்திருக்கின்றார். அவருக்கு எப்படி ஒளிக்கலாம்” என்றார் உடனே பரமசிவன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனருக்குக் காட்சிகொடுத்தருளினார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தரிசித்து ஸ்தோத்திரம்பண்ணி, அப்பமூர்த்தியுங்காணும்படி காட்ட; அப்பமூர்த்தியும் தரிசித்து “பாடவடியார் பரவக் கண்டேன்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினார். சுவாமி அத்திருப்பதிகத்தை ஏற்றுக் கொண்டு எழுந்தருள; நாயன்மா ன்ருவரும் திருவாய்மூரை அடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்து கொண்டு சிலநாள் அங்கிருந்த பின் வேதாரணியத்துக்குத் திரும்பிவந்து, அங்கே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இருக்குநாளிலே, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் மதுரையில் இருக்கின்ற பாண்டியனுடைய மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் மந்திரியாராகிய குலச்சிறை நாயனாரும் அனுப்பிய தூதர்களாலே பாண்டிநாட்டிலே ஆருகதசமயம் பரம்பச் சைவம் குன்றிய சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்று, சமணர்களைவென்று சைவஸ்தாபனஞ் செய்யும் பொருட்டு, அவ்விடத்திற்குச் செல்ல எழுந்தார். அப்பொழுது திருநாவுக்கரசுநாயனார் சமணர்களுடைய கொடுமையை நினைந்து, மதுரைக்குப் போகாதிருக்கும்படி திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரைத் தடுக்க; திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அதற்கு இசையாமல் பாண்டிநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் வேதாரணியத்திலே சிலநாள் இருந்து, பின் அதனை நீங்கி, திருநாகைக்காரோணம் முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவீழிமிழலையை அடைந்து, சிலநாள் அங்கிருந்து, பின் திருவாவடுதறையிற்

சென்று, சுவாமிதரிசனம் பண்ணி, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனருக்கு ஒரு திருப்பதிகத்தின் பொருட்டு ஆயிரஞ்செம் பொன் கொடுத்தருளிய திறத்தை ‘மாயிருஞாலமெல்லாம்’ என்னுந் திருப்பதி*த்தினாலே புகழ்ந்துபாடி, பாழையாறையிற் சென்றார். அங்கே வடதளி என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவலிங்கப்பெருமானைச் சமணர்கள் மறைத்து திருத்தலைக் கேள்வியுற்று, சமீபமாகிய ஓரிடத்திற்சென்று திருவமுதுசெய்யாமல் சுவாமியை தியானித்து, “சுவாமி! அடியேன் தேவரீருடைய திருவுருவைக்கண்டு வணங்கியன்றிப் போகேன். அந்தத்திருவுருவை மறைத்த சமணர்களுடைய செய்கையைக் கெடுத்தருளும்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சிவபெருமான் அரசனுக்குத் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “நாம் சமணர்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம். நாவுக்கரசன் நம்மை வெளிப்படக்கண்டுகும்பிடவேண்டும் என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், நீ அந்தச்சமணர்களை அழித்து நமக்கு ஆலயஞ் செய்யவேண்டும்” என்று அருளிச்செய்து, தாம் இருக்கின்ற இடத்தின் அடையாளங்களைத் தெரிவித்து, மறைந்தருளினார். அரசன் விழித்தெழுந்து ஆச்சரியமடைந்து, மந்திரிமாரோடும் விரைவிலே திருக்கோயிலிற்சென்று சுவாமி அருளிச்செய்த அடையாளத்தின் வழி கண்டு, சமணர்கள் செய்த வஞ்சனையை உணர்ந்து, அப்பமூர்த்தியை வணங்கி, அந்தச்சமணர்களை யானைகளாலே மிதிப்பித்துக் கொன்று, பரமசிவனுக்கு விமானஞ்செய்து, நிபந்தங்கள் அமைத்தான். அப்பமூர்த்தி உள்ளே புகுந்து, சுவாமியைத் தரிசித்து,

“தலையெலாம் பறிக் குஞ்சமண் கையரு
ணிலையி னான்மறைத் தான்மறைக் கொண்ணுமே
யலையி னார்பொழி லாறை வடதளி
நிலையி னுனடி யேநினைந் துயம்மினே
என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி சிலநாள் அங்கிருந்தார்.

பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, திருவானைக்கா, ஏறும்பியூர், திருச்சிராப்பள்ளி, கற்குடி, திருப்பராய்த்துறை என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருப்பைஞ்ஞீலியை நோக்கிச் சென்றார். செல்லும் வழியிலே, பசியினாலும் தாகத்தினாலும் மிக வருந்தி இளைத்தார். இளைத்தும், சித்தமலையாமல் நடக்க, பாமசிவன் அவருடைய வருத்தத்தை நீக்கும் பொருட்டு வழியிலே ஒரு சோலைபையும் குளத்தையும் உண்டாக்கி, ஒருபிராமணவடிவங்கொண்டு பொதிசோறுவைத்துக் கொண்டிருந்தார். திருநாவுக்கரசுநாயனார் தமக்குச் சமீபத்தில் வந்தவுடனே ஐயர் அவரை நோக்கி, “நீர் வழிநடந்து மிக இளைத்துப்போனீர். என்னிடத்திலே பொதிசோறு இருக்கின்றது. புசித்து இந்தக் குளத்திலே சலபபானம் பண்ணி இளைப்பு நீங்கிக்கொண்டு போம்” என்று சொல்லிப், பொதிசோற்றைக் கொடுத்தார். அப்பழுர்த்தி அதை வாங்கிப் புசித்துச் சலபானம் பண்ணிக்கொண்டு இளைப்பு நீங்கி இருந்தார், சுவாமி அவரை நோக்கி “நீர் எங்கே போகின்றீர்” என்று கேட்க; வாசீசர் “நான் திருப்பைஞ்ஞீலிக்குப் போகின்றேன்” என்று சொல்லிப் போனார். சிவபிரான் “நானும் அங்கே தான் போகின்றேன் என்று சொல்லி, அவருடனே கூடிச்சென்று, திருப்பைஞ்ஞீலியைச் சமீபித்தவுடனே மறைந்தருளினார். அப்பழுர்த்தி அதுகண்டு திருவருளை வியந்து, கண்ணீர் பொழிந்தழுது விழுந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்து, ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியை வணங்கி, திருப்பதிக்கம் பாடி, கைத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தார். சிலநாளாயின பின், அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, தொண்டைநாட்டை அடைந்து, திருவேத்தூரை வணங்கிக்கொண்டு, காஞ்சிபுரத்திற் சென்று திருவேகம்பம், திருக்கச்சிமயானம், திருமேற்றளி, திருமாற்பேறு என்னுந் தலங்

களை வணங்கிக்கொண்டு, சிலநாள் அங்கிருந்தார். பின் அங்குநின்றும் புறப்பட்டு, திருக்கழுக்குன்று, திருவான்மியூர், திருமயிலாப்பூர், திருவொற்றியூர், திருப்பாகூர், திருவாலங்காடு, திருக்காரிக்கரை என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, தென்கைலாசமாகிய திருக்காளத்திமலையை அடைந்தார். அங்கே பொன்முகலியிலே ஸ்நானஞ்செய்து கொண்டு, மலையின்மேல் ஏறி, சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிக்கம்பாடி, அவருடைய வலப்பக்கத்திலே நிற்கின்ற கண்ணப்பநாயனருடைய திருவடிகளை வணங்கி, சிலநாள் அந்த ஸ்தலத்திலே வசித்தார்.

பின் உத்தரகைலாசத்திலே பரமசிவன் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கோலத்தைத் தரிசிக்க விரும்பி, திருக்காளத்தி மலையினின்றும் நீங்கி, உத்தரதிசையிலிருக்கின்ற திருப்பருப்பத்தை அடைந்து வணங்கி, திருப்பதிக்கம் பாடிச்சென்று, காசியை வணங்கிக்கொண்டு, அதற்கு அப்பால் இருக்கின்ற கற்குரத்திலே சாகுமூலபலங்கள் புசித்தலையும் ஒழிந்து, திருக்கைலாச தரிசனஞ் செய்யல் வேண்டும் மென்னும் பேராசையாய் இராப்பகல் விடாது நடந்தார். அதனால் அவருடைய பாதங்கள் பரடுவரைக்குந் தேய்ந்தன. தேய்ந்தும், ஆசை மேலீட்டினால் தம்முடைய இரண்டு கைகளையும் ஆதரவாகக்கொண்டு தாவிச்சென்றார். அந்தக்கைகளும் மணிக்கட்டு அசைந்து கரைந்து சிதைந்தன. பின்னும் ஆசை சிறிதுங் குன்றுதலின்றி மேலிடுதலால் கொடிய நெருப்பை யொத்த வெவ்விய பருக்கைக் கற்கள் பொருந்திய மார்க்கத்தில் மார்பினால் நகர்ந்து போயினார். மார்பும் தசை நைந்து சிந்த, எலும்புகளும் முறியலுற்றன. பின் புரண்டு புரண்டு போயினார். அதனால் தேகமுழுதும் அரைய, நாயனார் திருக்கைலாச கிரியினிடத்தே பதிந்த அன்பின் உறுதியினால்

மெல்ல நகருதற்கு முயன்றும், கூடாமையால் வழியிலே கிடந்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அப்பமூர்த்தியை மீளவும் தமிழ்நாட்டிற் செலுத்தி அந்நாட்டிலுள்ளோர் உய்யும்பொருட்டுத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரம் பாடுவித்தற்கும், அவ்வப்பமூர்த்தியுடைய கருத்தையும் மாறின்றி முடித்தற்கும், திருவுளங்கொண்டு, அவ்விடத்தில் ஒரு தடாகத்தை உண்டாக்கி, ஒரு முனிவர் வடிவங்கொண்டு, அந்நாய னுருக்கு முன் வந்து நின்று, “நீர் அங்கங்கள் எல்லாம் அழிந்துபோக வருத்தத்தோடும் இந்தக்கொடிய காட்டில் எதன்பொருட்டு வந்தீர்” என்று கேட்டார் அப்பமூர்த்தி மரவுரியாடையையும் யஞ்ஞோபவீ தத்தையும் சடைமுடியையும் விபூதிதாரணத்தையுமுடைய அந்த முனிவரைக் கண்ட பொழுதே பேசுதற்கு அற்பசத்தியுண்டாக, அவரை நோக்கி, “முனிவரே! நமது ஈடவுளாகிய பரமசிவன் உத்தர கைலாசத்திலே உமானேவிசமேதராய் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கோலத்தைத் தரிசித்து வணங்கும்பொருட்டு விரும்பி வந்தேன்” என்றார். அதற்கு முனிவர் “தேவர்களாலும் அடையப்படுதற்கு அரிதாகிய திருக்கைலாசகிரி மனிதர்களால் அடையப்படுதற்கு எளிதா! நீர் இந்தக் கொடுஞ் சுரத்திலே வந்து என்செய்தீர்! இனித் திரும்பி விடுதலே உத்தமம்” என்றார். உடனே அப்பமூர்த்தி “திருக்கைலாசகிரியில் இருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய திருக்கோலத்தைத் தரிசித்தன்றி அறித்தியமாகிய இந்தத் தேகத்தைக் கொண்டு திரும்பேன்” என்று மறுத்தார். சுவாமி அவருடைய துணிவைக் கண்டு மறைந்தருளி ஆகாயத்தில் அசரீரியாகி நின்று “நாவுக்கரசனே எழுந்திரு” என்றார். உடனே அப்பமூர்த்தி அழிந்த உறுப்புக்களெல்லாம் முன்போல நிரம்பப் பெற்றுச் சிறந்த திருமேனியோடும் எழுந்து, “சுவாமி! தேவரீர் திருக்கைலாசகிரியில் எழுந்தளியிருக்கின்ற திருக்

கோலத்தை அடியேன் தரிசித்து வணங்கும்பொருட்டு அருள்செய்யும்” என்று பிரார்த்தித்து, நமஸ்காரம்பண்ணினார் அப்பொழுது பரமசிவன் “நீ இந்தத் தடாகத்திலே முழுகித் திருவையாற்றை அடைந்து, நம்மைக் கைலாசகிரியில் வீற்றிருந்தபடி அந்த ஸ்தலத்திலே தரிசித்து வணங்கு” என்று பணித்தருளினார்.

அப்பமூர்த்தி அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்டு, பூபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதி, தடாகத்திலே முழுகி, திருவையாற்றிலிருக்கின்ற ஓர் வாவியின்மேலே தோன்றிக் கரையிலேறி வழியிலே அந்தத் திருப்பதியிலுள்ள சராசரங்கள் தங்கள் தங்கள் துணையோடும் பொலிதலை கண்டு, அவைகளைச் சிவமும் சத்தியுமாகப் பார்த்து வணங்கிக்கொண்டு, ஆலயத்துக்கு முன்னே சென்றார். அவ்வாலயம் திருக்கைலாசகிரியாக, அதனிடத்தே, வேதங்களும் சிவாகமங்களும் திருபக்கத்திலும் வாழ்த்தவும், தும்புரு நாரதரென்னும் இருவரும் யாழ்வாசிக்கவும், பிரம்ம விஷ்ணுக்களிருவரும் வஸ்தி திரத்தை ஒதுக்கி வாயைக் கையினாலே பொத்திக்கொண்டு ஒதுங்கி நின்று தத்தங்குறைகளைச் சொல்லவும், பூதகணங்கள் கடைதோறும் காக்கவும், தேவர் சித்தர் அசுரர் சாரணர் காந்தருவர் கின்னரர் இயக்கர் விஞ்சையர் முதலர்களிய கணத்தவர்கள் துதிக்கவும், திருந்திதேவர் கையிலே பிரம்பைத் தரித்துக்கொண்டு பணிசெய்யவும், காருண்ணிய ஸ்வரூபியாகிய சிவபெருமான் ஒரு திவ்வியாசனத்தின்மேலே அந்தக்கோடி சூரியபிரகாசத்தோடும் பார்வதி சமேதராய் வீற்றிருந்தருளினார். அப்படியிருத்தலை அப்பமூர்த்தி கண்டமாதிரத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து: உரை தடுமாற, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, ஆனந்தவருளி சொரிய, கரையிறந்த அருட்பெருங்கடலிலே அன்புநதி ஈர்த்துச்செல்ல,

மிதந்துபோய், தெவிட்டுதலில்லாத அளவிறந்த சிவானந்தா மிர்த்ததைப் பருகி, சந்நிதானத்திலே ஆனந்தக்கூத்தாடித் திருத்தாண்டகங்கள் பாடினார். திருக்கைலாசபதியாகிய கடவுள் தம்முடைய திருக்கோலத்தை இப்படி அப்பமூர்த்திக்குத் தரிசிப்பித்து. பின் மறைந்தருள; அவ்வப்பமூர்த்தி மனம் வருந்தி, பின் ஒருவாறு தெளிந்து, தாம் முன் கண்ட வண்ணம், 'மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை' என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி, பின்னும் பலவகைத் திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு அந்தத்திருப்பதியில் இருந்தார்.

சிலநாட்சென்றபின், திருவையாற்றினின்றும் நீங்கி, நெய்த்தானம், மழபாடி முதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருப்பூந்துருத்தியை அடைந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடி, அங்கே ஒரு திருமடங்கட்டு வித்து, பல்வகைத்தாண்டகம், தனித்திருத்தாண்டகம், அடைவுத்திருத்தாண்டகம், திருவங்கமலை முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். இருக்கும்பொழுது பாண்டிநாட்டிற்சென்று சமணர்களை வாதில் வென்று சைவஸ்தாபனம் பண்ணிப் பாண்டியராஜனுடைய கூளை நிமிர்த்தருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அந்நாட்டினின்று நீங்கி, சோழமண்டலத்தை அடைந்து அப்பமூர்த்தி திருப்பூந்துருத்தியிலிருத்தலைக் கேள்வியுற்று, அதற்குச் சமீபத்திலே வந்தருளினார். அதை அப்பமூர்த்தி அறிந்து மனமகிழ்ந்து, அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கும்படி சென்று, அவர் வரும் எல்லையை அடைந்து, திருச்சின்னத்தின் ஓசையைக் கேட்டு அவரைத் தரிசிக்கும்படி சூழ்ந்த அடியார்களுடைய நெருக்கத்தினாலே தம்மை ஒருவரும் இன்ன ரென்று அறியாதபடி உட்புகுந்து, அவர் ஏறிவரும் முத்துச் சிவிகையைத் தாங்குகின்றவர்களேயுடைய தாமும் ஒருவராய்த்

தாங்கிக்கொண்டு வந்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருப்பூந்துருத்திக்கு மிகச் சமீபத்தவுடனே, "அப்பர் எங்குற்றார்" என்று வினாவ; அதைக் கேட்ட அப்பமூர்த்தி "அடியேன் தேவரீரைத் தாங்கிவரும் பெருவாழ்வைப் பெற்று இங்குற்றேன்" என்றார். உடனே திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அதிசிக்கிரஞ் சிவிகையினின்றும் இறங்கி மனப்பதைப்போடு அப்பமூர்த்தியை வணங்க; இவரும் தம்மை அவர் வணங்குவதற்குமுன் தாம் அவரை வணங்க; அதுகண்ட அடியார்களெல்லாரும்-வணங்கி, ஆனந்தகோஷஞ் செய்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் வாசீசரோடும் திருப்பூந்துருத்தியிற்சென்று, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தாம் பாண்டிநாட்டிற்சென்று, சமணர்களை வாதில் வென்றதையும், பாண்டியனுடைய கூளை நிமிர்த்ததையும், அந்நாடெங்கும் விபூதியை வளர்த்ததையும், பாண்டிமாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனார் என்கின்ற இருவருடைய பெருமையையும், வாசீசருக்குச் சொல்லியருளினார். வாசீசர் தாந்தொண்டைநாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கியதைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருக்குச் சொல்லியருளினார்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்தொண்டைநாட்டுக்கு யாத்திரைசெய்ய விரும்பித் திருப்பூந்துருத்தியினின்றும் புறப்பட; வாசீசர் பாண்டிநாட்டுக்கு யாத்திரைசெய்ய, விரும்பிப் புறப்பட்டு, அப்பாண்டிநாட்டை அடைந்து திருப்புத்தூரை வணங்கிக்கொண்டு, மதுரையிற்சென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம் பாடி, பாண்டிமாதேவியாரும் கூனிமிர்ந்த பாண்டியரும் குலச்சிறைநாயனாரும்

வணங்கித் துதிக்கச் சிலநாள் அங்கிருந்தார். பின் மதுரையை நீங்கி, திருப்பூவணம், இராமேச்சரம், திருநெல்வேலி, திருக்காணப்பேர் முதலாகிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு சோழமண்டலத்துக்குத் திரும்பி வந்து, திருப்புகலூரை அடைந்தார்.

திருப்புகலூரிலே தினந்தோறும் சவாமி தரிசனம்பண்ணி திருமுன்றிலிலே கைத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தார் இருக்கு நாட்களிலே, நின்றதிருத்தாண்டகம், தனித்திருத்தாண்டகம், க்ஷேத்திரக்கோவை, குறைந்ததிருநேரிசை தனித்திருநேரிசை, நினைந்ததிருநேரிசை, ஆருயிர்த்திருவிருத்தம், தசபுராணத்தடைவு, பாவநாசப்பதிகம், சரக்கரைத் திருவிருத்தம் முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடினார். பரமசிவன் அந்நாயனாருடைய வைராக்கியத்தை யாவருக்கும் காட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, அவர் திருமுன்றிலிலே கைத்தொண்டு செய்யும் பொழுது உழைவாரம் நுழைந்த விடங்களெங்கும் பொன்னும் நவரத்தினங்களும் பிரகாசித்துக் கிடக்கும்படி அருள் செய்தார். நாயனார் அவைகளைக் கண்டு, அவைகளை அங்கே கிடக்கின்ற பருக்கைக்கற்களோடு சமமாக எண்ணி உழைவாரத்தில் ஏந்திக் குளத்திலே விழ ஏறிந்துவிட்டார்.

பின்பு கடவுளுடைய திருவருளினால் அரம்பையர்கள் சவர்க்கத்தினின்றும் இறங்கி வந்து, நாயனார் திருமுன்னின்று இசைபாடியும், கூத்தாடியும் அவர்மேற் பூக்களைப் பொழிந்தும், அவரை அணைபவர்கள் போலச் சமீபித்தும், அளசம் அவிழ இடைநடங்க ஓடியும், திரும்பியும், வஸ்திரம் அசையநின்றும், இப்படி அவரை மோகிப்பித்தற்கு யத் தினஞ் செய்தார்கள். செய்தும், சிவபிரானுடைய திருவருளையே முன்னிட்டு ஒழுகுகின்ற வாக்கீசர் தம்முடைய சித்த

நிலை சிறிதும் வேறுபடாதபடி, தாஞ்செய்யுந் திருப்பணி யிலே உறுதி கொண்டு, இருவினை முதலியவைகளை முன்னிலைப்படுத்தி “நான் திருவாரூரில் வீற்றிருக்கின்ற சுவாமிக்கு ஆளானேன். உங்களாலே நான் ஆட்டுண்ணேன். நீங்கள் என்னை அலையன்மின்” என்னுங்கருத்தால், “பொய்யம் மாயப் பெருங்கடலில்” என்னுந் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார். அரம்பையர்கள் தங்கள் கருத்து முற்றாமையால், அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். இந்த நிலைமையைச் சமஸ்தலோகத்தார்களும் அறிந்து துதிக்க லுற்றார்கள்.

வாக்கீசர், புகலூரர் என்னை இனிச்சேவடிக்கீழிருத்திடும் என்று எழுகின்ற ஞானத்தினால் திருவிருத்தங்கள் பலவற்றைப் பாடி, ஒரு சித்திரை மாசத்திலே சதயநக்ஷத்திரத்திலே “எண்ணுகே னென்சொல்லி யெண்ணுகே” என்று திருத்தாண்டகமெடுத்துத் திருப்பாட்டிடிந்து தோறும் உன்னடிக்கே போது கின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே” என்று பாடி, சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைந்தார்.

திருச்சிறிறம்பலம்